

Tolvaj Zoltán:

Bambusz

A terasz betonját lassan kikezdi az idő.
Nem tudom, meddig tartja a maradék
lakók súlyát. Többé nem botladozol.
Ablakból nézem a kertet. Megpillantom
a holdfényben görnyedő árnyad. Rozsdás
járókeret a körtefa száraz törzse mellett.
A kiégett gyepen sárga slag. Belefagyott
az őszi víz. A kutyaól repedéseit ellepi
a moha és a gomba. Nem hallatszik
mocorgás belülről. A konyhából
nem árad füst és tárkonyos raguillat.

Megváltozott a szobák akusztikája,
miután bezsákoltam az összes holmid.
A fogason lógó köntösök és törölközők
nélkül üresen tátong a fürdő, akár egy
boncterem. A zömök henger, amiben
hazajöttél, kedvenc helyeden nyugszik,
a nappali sarkában, egy húsz éve
használaton kívüli bársekreényben.
Campari, Gin, tonik és ropi, szebb
napokon After Eight, zöld olajbogyó.
Hiányzik a régi szalvéták íze.
Elzúg felettünk egy repülőgép.
Enyhén rázkódó poharak, majd
édeskés csönd, keserű kávézacc.

Próbálok nem arcodra gondolni,
ahogy letépi a viaszos maszkot
a fellobbanó őrláng. Tükörsima
ábrázatod a lepel alatt langyos
és ráncatlan volt az éjféli liftben,
mint ezen a fekete-fehér portrén,
amivel karácsonykor megidézlek
a szekrény gyomrában. Nem pogány

kegyhely, csak fásult purgatórium.
Szálkás ravatal, otthonunk visszfénye,
amiben tovább szőjük a szokott
sémák néma bábszínházát, öröklött
génháztartásunk síri rendjét.

A polcokon heverő relikviák
lekerülnek a kormos kazántérbe,
ahonnan apránként kivándorolnak
az utcafrontra. A gyászbogarak
pár óra alatt összeguberálják
a járdára hányt, beazonosíthatatlan
fotókat, fogják a dédi dohos kredencét,
egy csorba böllérekkel felhasítják
a mocsári árnyalatú, lakkozott tájképet,
hátha találnak valami rejtett értéket
a vászon mögött. Szétszerelik az öreg
hurkatöltőt, és egy vājlinggal együtt
platóra dobják. Cibálják a testhő
nélküli dunyhákat, zsebre vágják
a szájak és ujjbegyek súrlódásától
hamuszürke villákat és kanalakat,
az ügyetlenül megragasztott
porcelánszobrokat.

Törékeny henger vagy a hófehér
sötétben. De az urna tartja magát
az angyali bambuszkalickában,
amit saját kezűleg barkácsoltál
kint a pálmás trópusokon. Nem
tudtad, hogy ez lesz a szállásod.
Nekünk tervezted, tékozló élőknek,
harsány vadmézszüretelőknek,
drága, dobozba zárt édesanyám.